

Guanyadors dels
XXV Premis

Maig

**Memorial Pasqual Batalla
de narrativa breu**

Tempesta

d'Ada Roig Carreras

1r premi

La veu de l'aigua

de Vicent Gascó Villanueva

2n premi

Ada Roig Carreras - 1r premi

Empordanesa d'arrel i de cor, actualment em dedico a la docència i a la maternitat, ocupacions que m'enriqueixen i em fan créixer cada dia. Des de fa poc més d'un any, l'escriptura ha passat a ocupar bona part del meu temps lliure i aquí, en aquest nou terreny, avanço a poc a poc, un xic a les palpentes, com a aprenenta novella que soc.

Entre altres textos curts, he escrit *Regal d'aniversari*, relat guanyador en el I Concurs de Relats Curts Dones i Viatgeres (Renfe, 2021) i *La dolçor dels caramels*, relat guanyador dels premis literaris El Càlam de Sant Jordi 2021 (Torroella de Montgrí).

Tempesta

d'Ada Roig Carreras

Un colom ronca estrident, anunciant l'ominosa tempesta que s'hi acosta. La tensió en l'aire m'avisava que la negror del cel no es deu només a la nit. Els gossos borden, però jo no els escolto. Les gotes comencen a caure quan entrem al restaurant, apressats per no mullar-nos, preocupada perquè l'aigua no em desfiguri el maquillatge. M'aturo de sobte. El meu marit xoca amb mi, i en avançar-me em fa un gest de desaprovació. Però no em moc. Si no fos per l'empenta que ha suposat la topada, no m'hauria mogut ni un mil·límetre del lloc on estava, no hauria desviat la mirada del que m'ha deixat congelada. Em crida i m'obliga a seguir-lo fins a la taula. Sec, amb els ulls clavats a l'altra punta del menjador. Des d'aquest angle només li veig el clatell. Però lluny de minvar la meua atenció, la visió d'aquella porció de pell, que tantes vegades havia amanyagat, em retorna records remots que creia més ben enterrats: els seus llavis primers, el seu cos nu, la seva olor de suat que em recordava el comí i que tant m'excitava. I ara el tinc allà, tan a prop, pausats a la mateixa sala. El noi que vaig estimar, vestit d'home amb despatx propi, afaitat i amb el cabell ordenat, assegut al davant d'aquella cara de poma i ulls de no haver trencat mai cap plat. Rossa i pàl·lida. Jove. «Des de quan s'interessa per les imatges angelicals?», em pregunto. Aquest vespre, però, el cel no és una cúpula lluminosa decorada amb núvols de cotó, i el retruny d'un tro, i l'esclat del llamp que el segueix, fan que bona part de la gent giri el cap en direcció als finestrals que ens separen del carrer. Jo el continuo contemplant a ell, a qui ni llamps ni trons han aconseguit agitar, fins que l'arribada del primer plat i els

comentaris sobre la fascinant experiència olfactiva de la salsa de gamba i pera m'obliguen a torçar la vista cap a l'escena que m'envolta: el cerimonial sopar d'empresa de Nadal. Somriures encarcarats no només pel fred, regals buits que decoren la taula, tovallons amb rens estampats. El ren, quin animal tan poc mediterrani!

Fingeixo assaborir la pasta, la pera, la gamba. M'esforço a seguir el fil a l'encadenament de banalitats dels membres del Consell de Planificació Estratègica, que seuen al meu voltant: el fingit anhel d'unes vacances llargues amb la cridòria dels nens voltant per casa, les millors destinacions a on anar a fer esquí de fons, les festes més selectes per celebrar el Cap d'Any sense sortir de la ciutat. Jo, com ells, fingeixo que no podria tenir una vida millor i farceixo de mentides la vetllada, com farceixo els canelons que faig cada any, tot i que mai m'ha agradat cuinar. En cada brindis, en cada riallada que trenca la conversa, aprofito per llançar esguards fugaços, ara cap a l'home de qui vaig estar enamorada, ara a l'home amb qui em vaig casar. Aquest segon és l'Artur Aribau, l'atractiu advocat tretze anys més gran que jo que condueix els nostres cotxes, escull les nostres vacances, i que avui, com tantes altres vegades, ha revisat si el vestit que duc posat era el més adequat per a l'ocasió. Reconec que no ho fa amb voluntat d'anul·lar-me, sinó des d'una ambició i seguretat que esclafen tot el que es mou al seu voltant. A l'altre, en Guillem, el del riure estrident, l'amant de les aventures, el que mai dormia, no el veia des que teníem vint-i-pocs anys. En l'interval de temps entre aquella època i ara, he omplert el buit que va deixar la seva absència amb imatges que l'allunyessin prou per no buscar-lo, per no apropar-m'hi. Ell hauria continuat cavalcant la nit, omplint i reomplint d'ambre el got brut d'empremtes i saliva. Hauria esdevingut un espectre de qui havia estat, una pell rugosa cremada pel seu propi foc, una ombra sense cos. Junts vam il·luminar les matinades com aurores boreals, fins que, la darrera vegada que ens vam veure, vam portar

la festa massa enllà. Vaig sortir amb les primeres llums de l'alba per la porta d'urgències d'un hospital, i no el vaig esperar. El vaig deixar allà, inconscient, en mans d'un jove doctor de mirada apagada, i em vaig retirar. Al seu costat, el meu impuls salvatge creixia com fongs en una paret humida en què no toca mai el sol. Aquell matí vaig decidir que, per no morir jo, em calia sepultar aquella pulsio ferotge i vaig canviar de pis, de facultat, de ciutat. Quatre anys més tard, amb els estudis acabats i certa experiència professional com a lletrada, vaig calcular els riscos de tornar. Vaig aconseguir un contracte en la firma que duia el cognom de qui seria el meu marit i, en cap dels cercles en els quals em vaig començar a moure, vaig sentir a parlar mai d'en Guillem. No el volia mort, només a l'exili del meu món segur i còmode. Em vaig convèncer que mai s'hauria presentat a l'examen de Dret Civil, el darrer que li quedava, i me'l vaig imaginar pels carrers, entre cartons, amb la sola companyia d'un gos pollós. El vaig situar en una dimensió paral·lela, inaccessible, i em vaig concentrar a construir una vida exempta de passions i plena de rutines. Fins que, com sol passar amb les tempestes, avui els meus plans s'han vist modificats. Les meves ganes d'apropar-m'hi creixen a cada minut, com un globus que ara, de tan inflat, ja està a punt d'explotar. Les meves fantasies s'han diluït com tinta en aigua, no va brut, no ha esdevingut un perdut amb el passat tatuat a la cara.

Just quan estic a punt d'alçar-me de la cadira, un plat fumejant apareix a l'alçada del meu cap i el braç que el subjecta el deixa al costat de la mà amb què m'aferro, amb totes les meves forces, al tovalló rebregat. Em miro el medalló de carn enmig de la salsa, tan ben decorat, em miro el meu marit, tan pulcre i estèril, i m'adono que ja no hi ha marxa enrere. La pluja d'avui és d'aquestes que fa net, que ho arrossega tot claveguera avall. Quan tombo la vista cap a en Guillem veig que s'ha posat dempeus i s'està apropant. El cor em galopa més fort que mai. Però s'apropa i passa de llarg. L'home de qui

vaig estar enamorada s'abraça a l'home amb qui m'he casat. Es donen copets a l'espatlla, se somriuen i, fent dringar una copa a cops de ganivet, ens fan callar. L'Artur ens presenta el flamant fitxatge que ve d'Amèrica, el talentós advocat que ocuparà, a partir de gener, el despatx que li han preparat al costat del meu. Els dos homes parlen, la gent brinda i el cel vomita amb fúria un xàfec torrencial. Quan tota l'atenció de la taula es desvia a conèixer la dona amb cara de poma i panxa d'embarassada que, al seu costat, somriu de manera angelical, ell em llança una mirada, breu com un llamp, i em pica l'ullet.

Sense donar cap explicació, aprofitant el rebombori del moment, m'encamino cap a fora. M'adono que m'he deixat l'abric a la cadira quan noto el fred. La pluja em pessiga amb violència la pell de la cara, com si em volgués despertar, com si volgués que fes net d'aquesta visió que no para de repetir-se, ell picant-me l'ullet. Tanco els ulls i la deixo fer, vull que m'esborri el maquillatge. No hi ha imatge més torbadora que una dona derrotada amb els llavis pintats de vermell. Ell, guilla astuta, animal de nit, sabia on treballava. És per mi que, durant mesos, el seu nom va ser un secret. No m'ha perdonat, ni em perdonarà. Noto la fricció d'un cos desconegut, i obro els ulls de nou. Gent sense paraigua s'agabella al portal on m'he resguardat i que ha esdevingut un espai d'intimitat forçada. A la meua vida d'ordre i confort ara hi plou tant que la nit és blanca i el carrer, un riu desbocat. Faig un pas endavant i em deixo endur pel corrent, salvatge, sense importar-me a on em durà.

La veu de l'aigua

de **Vicent Gascó Villanueva**

Lledó es va mirar en el vidre d'un aparador de la plaça de la Pescateria. La imatge reflectida, encara que difusa, li va servir per a arreglar-se el serrell abans d'asseure's en un banc al costat de la font. El so de l'aigua en col·lidir amb si mateixa era hipnòtic, un monòton murmuri que es construïa i es descomponia. Quatre fils d'aigua es precipitaven en la pila. Rajaven de les boques obertes dels caps de pedra de xiquets de cabelleres arrissades i somriures pertorbadors. El vent deformava la trajectòria dels dolls i provocava que l'impacte creara una partitura composta per l'anarquia d'infinites combinacions, sense repetició d'acords, sense una altra harmonia que el caos, una melodia narcòtica.

Lledó havia convingut amb Efraín aquell lloc per a trobar-se. Va arribar abans que ell i es va concentrar en el relaxant murmuri de la font. Els seus sentits discriminaven qualsevol altre estímulo del centre de la ciutat.

En eixa meditació es trobava quan va arribar Efraín. Ho va fer amb sigil, es va asseure al seu costat i li va fer una besada a la galta.

S'havien conegut una setmana abans. Lledó acabava de fer catorze anys i els seus pares per fi li van permetre anar a una discoteca per a adolescents. Aquella vesprada, Efraín va aparèixer a la pista i, acostant-se a cau d'orella de Lledó, li va dir que es movia de la mateixa manera que vola una papallona. La xica va sentir una eferescència a l'estómac, que no va saber si era l'efecte de les paraules de l'atractiu jove de rostre bru o per la reverberació poderosa dels altaveus. Les llums estroboscòpiques convertien el ball d'Efraín en una seqüència de fotos del seu cos en diferents postures. Lledó atribuïa a la seua

extrema tímidesa que ningú haguera intentat, fins a eixe moment, lligar amb ella. Pensava que, durant els passejos pel parc, quan alguna colla de xics s'acostava, havia de desprendre una energia repel·lent, com les forces dels pols d'igual signe d'un imant. Però alguna cosa va ser diferent eixa vegada perquè, d'entre totes les amigues, va ser ella la triada. Quan els flaixos van deixar pas a una penombra acollidora, Efraín la va agafar per la cintura i va improvisar una coreografia amb més intenció que perícia, al ritme de la veu distorsionada del *reggaeton* de moda. La xica es va deixar bressolar fins que un bes es va detindre als seus llavis. Acabava d'ocórrer el que tantes vegades havia imaginat. En canvi, es va quedar decebuda: no estava sentint res del que li havia contat la seua germana major, ni l'esgarrifança que estarrufara el borriçol, ni l'agitació que accelerara la seua respiració, ni l'excitació que humitejara la seua virginitat, ni el desig incontenible de perdre-la. La nit va acabar entre xarrades, sense que cap dels dos buscara una major intimitat. Lledó, encara que desconcertada, estava exultant per haver sigut cortejada i no va dubtar a acceptar una cita per al dissabte següent.

A diferència de l'absoluta inexperiència d'ella, el xic comptava amb nombroses osques en l'empunyadura del seu historial seductor. Però amb ella les coses anaven d'una altra manera, va començar a sentir una cosa molt intensa per aquella xiqueta, prima i petita, de pell tan fina que era transparent, de cabellera tan rossa que era encegador, d'ulls tan clars que li recordaven la càlida mar que banyava el seu país. Des que la va conèixer somiava cada dia amb el tacte de les seues mans quan dormia, recordava les carícies dels seus cabells quan tancava els ulls i endevinava la mirada de les seues pupil·les en contemplar el cel. Res d'això li havia ocorregut amb les seues altres conquestes.

A la plaça, la precoç i freda foscor de desembre va espantar els vianants. Efraín es va enganxar al cos de Lledó i va buscar els seus llavis per a besar-la. Ella va acollir la seua boca amb l'expectació amb què un xiquet espera el contingut del barret d'un prestidigitador. Però de nou no va sorgir

la màgia. Efraín, sense abandonar el bes, va introduir la mà per davall del jersei de Lledó i va explorar els seus xicotets i fermes pits. Va sentir suavitat i calidesa com quan envoltava amb la mà la tassa de llet del desdijuni. Lledó va mantindre els ulls tancats i va deixar que continuara l'expedició per la seua inexplorada orografia. L'agradable sensació de les carícies sobre la seua pell es va esvaïr quan Efraín, presa del desig, va estrényer amb força un dels seus pits mentre amb l'altra mà arrossegava la de Lledó cap a la imponent erecció que s'amagava davall dels vaquers. La xica va reaccionar com si aquella bragueta cremara. Es va allunyar cap a un extrem del banc i es va recol·locar el jersei. Efraín estava desconcertat. La va mirar en silenci; tal vegada s'havia excedit, a penes es coneixien. Va esperar que la xica mostrara alguna reacció que li donara una pista de com actuar. Lledó li va demanar que marxara i no la tornara a cridar, sense donar-li cap explicació malgrat la seua insistència perquè ho fera.

Els comerços començaven a tancar. La brisa incrementava la sensació de fred, però Lledó notava els batecs del cor a les temples i un rubor calent a la cara, a mig camí entre la vergonya i el desassossec. No comprenia el que li estava passant. El físic d'Efraín superava les seues expectatives; a més, el xic era amable i afectuós. Es va girar per a veure com s'allunyava pel lateral de la catedral i va sentir un nus a la gola que va provocar unes llàgrimes. Les gotes lliscaven per la seua pell abans que el vent les llançara a la pica de la font. Va mirar l'escultura: dues dones seminues, enfrontades i amb els braços entrellaçats enlaire, carregaven la copa de pedra des de la qual brollaven els dolls d'aigua. Les robes que cobrien les seues cames i els seus pubis deixaven al descobert els pits i les natges.

Lledó, que no s'havia fixat mai en l'estàtua, va percebre la seua bellesa. Les siluetes de les dones no eren com la seua, encara en desenvolupament, eren cossos ja formats, com el de la monitora del campament d'estiu en el qual havia estat. L'havia vista nua als vestuaris de la piscina i les seues sensacions

van ser molt similars a les que li generava l'escultura. Va apreciar sense parpellejar la sensualitat dels malucs amples, del contorn dels múscles, de les cuixes arrodonides i dels pits prominents.

«Qui són eixes dones?», es va preguntar. Es va fixar en els seus rostres, eren inexpressius, no mostraven alegria, però tampoc semblaven resignats per haver de subjectar un enorme pes durant tota l'eternitat.

De sobte, va sentir una veu femenina: «no som dones», li va semblar entendre. Va mirar al seu voltant i va veure que estava sola. Un llampec gelat li va recórrer l'esquena. Era l'escultura qui parlava? «Som nimfes i esta és la font dels artistes», va tornar a escoltar.

Lledó no eixia de la seua sorpresa. Podria haver eixit corrents, però es va quedar al costat de les nimfes. «Sembleu molt serioses, també jo estic trista i espantada», es va atrevir a dir-los.

«No és més que la sobrietat amb la qual hem de complir la nostra noble comesa. Si et fixes, al pedestal que tenim als nostres peus figuren els noms de set artistes de la ciutat», va dir una de les nimfes. «Per això el nostre creador, l'escultor Adsuara, va anomenar esta font com *dels Artistes* i la nostra labor és honrar l'art a través de l'art», va afegir l'altra.

«Tu, en canvi, no has de perdre el somriure. Hem vist el que t'ha passat amb eixe xic. No et preocupes, és tan simple com descobrir quins anhels té el teu cos i quines emocions, el teu cor. Potser et dona una pista observar el banc que has triat per a assegurar-te». Lledó se'l va mirar: estava pintat amb els colors de l'arc de Sant Martí.

La xica mai va saber si aquella escultura realment li havia parlat. Potser només va ser la xiulada del vent en colar-se entre els arbustos del jardí de la font, o potser va ser la remor de l'aigua que sovint sonava com una conversa. Poc li importava perquè havia recobrat el somriure.

Vicent Gascó Villanueva - 2n premi

Vaig nàixer a Castelló allà pel 1963; vaig estudiar per a mestre d'escola i em vaig especialitzar en psicoteràpia Gestalt i en altres disciplines en l'àmbit del desenvolupament personal i laboral. La meua activitat s'ha centrat en l'optimització d'equips de treball i en la docència en postgraus universitaris i per a professionals. M'agrada l'entomologia i recórrer el món sempre que puc. La meua altra passió és contar històries sobre el paper. Tinc publicats el llibre de relats *Seis libélulas* i les novel·les *El Círculo XY* —publicació amb major acolliment en la Fira del Llibre de Castelló el 2014—, *Amado Amati* —editat en la col·lecció «Castelló Negre»— i *Los perros del bambú*, de l'editorial Unaria.

Organitza:

Hi col·laboren:

